

КЪМЪ ДОМА

Конетъ бѣгатъ лудо презъ полето —
лети крилатата шейна;
и ето вече вижда се селцето —
трепти въ прозорче свѣтлина.

И бурята е вече победена —
разбра, че стигаме дома,
изписка пакъ разбита и сломена,
въ снѣга заскитала сама.

И пѣсень на звънчета заиграва,
разнася се навредъ въ нощта;
и радостъта срѣдъ тази нощъ изгрѣва —
върви и пѣе по свѣта.

Навсѣкжде цари надежда чудна,
въ прозорци свѣтлини горятъ
и мама тамъ сега очаква будна —
дочула е звънчета, че звънятъ.

Конетъ лудо минаха полето —
лети крилатата шейна;
и ето вече влизаме въ селцето —
гори и вкжщи свѣтлина!

Георги Владимировъ